

PO TAURAGNŲ DANGUM

Tauragnų krašto bendruomenės laikraštis

2018 liepa Nr.109

Liepos 6-oji ant Taurapilio

Danguolė Trimonienė

Liepos 6 dieną renginiai, skirti Valstybės dienai, prasidėjo tradiciniu bėgimu Tauragnų piliakalnis-Taurapilis. Prie starto linijos stoji 17 bėgikų: Julius Amolevičius, Vaidas Atkočiūnas, Jurgita Baleišytė, Alvydas Danauskas, Ieva Jankauskaitė, Inga Jankauskienė, Goda Mažeikaitė, Jūratė Mažeikienė, Meida Mikalauskaitė, Adrijus Mikalauskas, Inga Motiejūnienė, Žydrūnas Pakalnis, Gediminas Palskis, Arūnas Rinkauskas, Gintarė Sukarevičienė, Jonė Šinkūnaitė, Danutė Valkauskienė.

Pirmas finišavo Žydrūnas Pakalnis, antras buvo Gediminas Palskis, trečia atbėgo Goda Mažeikaitė. Visi septyniolika pasiekė finišo liniją ir buvo apdovanoti medaliais.

Ant Taurapilio piliakalnio susirinkusius sveikino seniūnas Alvydas Danauskas. UKC Tauragnų skyriaus Vaikų ir jaunimo dramos studijos artistai parodė poetinę kompoziciją „Lietuva, tėvyne mūsų“ (vadovė Loreta Juškėnienė), o folklorinis ansamblis – programą „Iš Žiniuonės skrynios“ (vadovė Vilma Valienė).

21 val. ant piliakalnio skambėjo *Tautiška giesmė*. Himną darniai giedojo per 200 žmonių. Sugiedoję himną susirinkusieji neskubėjo skirstytis, bendravo, piliakalnio papėdėje vaišinosi žolelių arbata.

Poetinė kompozicija „Lietuva, tėvyne mūsų“

Vienijanti akimirka

Greičiausias buvo Žydrūnas Pakalnis

Finišą sėkmingai pasiekė ir jauniausias bėgikas Adrijus Mikalauskas

Žolelių arbata

Liepos mėnesio jubiliejai. Sveikiname!

50 metų sukanka **Edmundui Klimui** iš Klykių;

60 metų jubiliejų švenčia tauragniškiai **Valda Žebelienė, Sigitas Baleišis** ir **Mindaugas Juodvalkis**;

75 metų sukaktį pažymi **Zigmantas Mačiulis** iš Šeimaties;

85 metai sukanka tauragniškiam **Onai Vaišnorieni, Jonui Kiprui Musteikiui** ir **Adolfui Žvirbliui** bei **Angelei Jurkienei** iš Sėlės ir **Olgai Sipčenko** iš Vilkablauzdės kaimo.

Laišas tarsi hipnotizuoja žmones. Kai tau devyneri metai, atrodo, kad visada buvo devyneri ir visada taip ir bus devyneri. Kai ateina trisdešimt, tai šventai tiki, kad taip visą gyvenimą ir balansuosi ant šios puikios brandaus amžiaus ribos. O kai sukakęs septyniasdešimt, tau visada ir amžinai bus septyniasdešimt. Žmogus gyvena dabartyje, vis tiek, ar ji jauna, ar sena, o kitokios dabarties nėra.

O kuo iš tikrųjų kvėpia Laišas? Dulkėmis, laikrodžiais, žmonėmis. O jeigu laikas girdimas, tai kaipgi jis skamba? Jis - vanduo, čiurlenantis tamsioje uoloje, saukjantys balsai, žemė, byranti ant tuščios dėžės dangčio, lietus. Eikime dar toliau ir paklauskime, kaip Laišas atrodo? Jis - sniegas, tyliai krentantis į juodą šulinį, senovinis begarsis filmas, kuriame šimtas milijardų veidų lyg naujametiniai balionai krenta žemyn, krenta į nebūtį. Tai štai kaip Laišas kvėpia, atrodo ir skamba.

Rėjus Brėdberis

Bronė Juknevičienė

Šimtmečio dainų šventei pasibaigus. Mintys ir emocijos...

Nors Lietuvos šimtmečio dainų šventė „Vardan tos...“ seniai pasibaigė, bet emocijos ir prisiminimai vis dar jaudina. Tauragniškiai gali didžiuotis, kad vieninteliai iš Utenos kultūros centro skyrių dalyvavo dainų šventėje. Tai, kad Vilniuje savo programą tūkstančiams žiūrovų galėjo parodyti UKC Tauragnų skyriaus mėgėjų teatras „Mokas“, Vaikų ir jaunimo teatro studija bei folkloro kolektyvas – ne vienerių metų kryptingo ir nuoširdaus Loretos Juškėnienės, Vilmos Valienės, Danguolės Trimonienės ir saviveiklininkų darbo rezultatas bei puikus įvertinimas. Tauragniškiai liepos 3-ą pasirodė Folkloro dienoje „Didžių žmonių žemė“ ir liepos 4-ą Teatro dienoje „Sau, tautai, žmonijai“ (koncertai vyko Bernardinų sode, pilių teritorijoje, Katedros aikštėje).

Įdomus buvo Folkloro dienos atidarymas Katedros aikštėje, Šventaragio slėnyje. Skambėjo apeiginės dainos ugnies deivei Gabijai, kiekvienas Lietuvos etnografinis regionas prisistatė su prasmingais linkėjimais sau ir visai Lietuvai. Punksko lietuviai sakė, kad jie šiandien jaučiasi viename krašte – Lietuvoje, dzūkai linkėjo soties ir ramybės, suvalkiečiai, Gabijai aukodami linus, linkėjo doros, darnos ir darbštumo, žemaičiai „stiprino ugnelę su druskele, nes be druskelės nebus ir saldumo“, linkėjo „daugiau krutėti dėl Lietuvos“, aukštaičiai atėjo linkėdami „tik labai šiltos saulelės, tik labai dosnios žemelės, lauko akmenio kantrybės, žalio ąžuolo stiprybės mums ir visai Lietuvai“. Atidarymas baigėsi visų dalyvių bendru ratu aplink aukurą ir sutartine.

Folkloro ansamblis Katedros aikštėje su Loreta Sungailiene (dešinėje) ir Inija Trinkūniene (kairėje)

Aš džiaugiuosi, kad mačiau Folkloro dienos koncertus, kad galėjau pajusti nuostabią šventės atmosferą, išgyventi jaudulį dėl labai gražaus ir palaikymo sulaukusio mūsiškių pasirodymo ir tiesiog pabūti ŠVENTĖJE... Bernardinų sode ir Gedimino kalno papėdėje buvo 22 vietos, kuriose koncertavo 360 ansamblių iš visos Lietuvos ir pasaulio. Daugybė žmonių vis suko ratus po aikštes-aikšteles, norėdami pamatyti kuo

daugiau pasirodymų. Net negali patikėti, kad vienoje vietoje susirinko tiek daug tautiniais drabužiais vilkinčių žmonių, kurių amžius nuo labai garbaus iki darželinukų, dar net nelabai didelių. Tik gaila, kad Folkloro dienos koncertų neparodė jokia Lietuvos televizija, nors visų kitų dienų renginiai buvo rodomi. Mūsų folkloro ansamblis pasirodė programoje „Lietuvos didieji“, skirtoje Lietuvos šviesuoliams. Tauragniškių pasirodymas „Iš žiniuonės skrynios“ sulaukė daug plojimų ir šūksnių „Bravo!“, dvi moterys, panevėzietės, atėjo pasižiūrėti būtent šio pasirodymo, nes pažinojo Eugeniją Šimkūnaitę, ir sakė nenusivylusios. Net ir šios programos dalies vedėja neslėpė susižavėjimo tauragniškių pasirodymu.

Kokią Dainų šventę pamatė mūsų ansambliciai, kokios jų mintys ir emocijos?

Brolis ir sesuo **Aivaras ir Inesa Deveikiai** pasakojo, kad šventėje dalyvavo pirmą kartą, buvo labai gera, įdomu, bet jautė ir didžiulį nuovargį. Antrą dieną labai smarkiai lijo, vėjas, dėl to Inesai buvo nelengva. Jai buvo įdomūs kitų kolektyvų pasirodymai. Aivarui trukdė, kad mikrofonai buvo padėti ne ten, kur įpratę, reikėjo garsiai kalbėti. Aivaras pasirodymo pradžioje pajuto, kad visas dreba. Net nesuprato, kodėl, nes šalta nebuvo. Inesa pridūrė, kad drebėjo iš šalčio ir jaudulio, nes norėjo kuo geriau pasirodyti. Aivarą daug kas labai gyrė, sakė, kad tikras artistas. Režisierė L. Juškėnienė sakė, kad jis dar niekada taip puikiai ne vaidino, kaip tą dieną Vilniuje. Net ne vaidino, o išjautė ir išgyveno tai, ką sakė. Abiems labai patiko eiti eisenoje, skanduoti, matyti praeivių reakciją. Labai patiko daug kartų skanduoti „Lietuva“. Daug vaikščiojo, buvo šv. Onos bažnyčioje, Katedros požemiuose, valgė labai skanių ledų. Vaikų draugai klausinėjo apie šventę, o jie turėjo ką papasakoti. Žinoma, ir apie maistą. Pirmą dieną pietūs jiems nepatiko, Inesa rado daug pipirų, o kitą dieną maistas buvo labai skanus. Abu vaikai sakė, kad nuovargis greit pasimirš, liks geri prisiminimai.

Raminta Levčenkaitė. Man labai patiko žiūrėti kitų žmonių pasirodymus.

Patiko vaikščioti po mugę, valgyti ledų, apžiūrėti bažnyčią.

Ada Paukštytė. Dainų šventėje buvo nuostabu, man labai patiko. Šią šventę ilgam prisiminsiu. Dalyvavau pirmą kartą ir dvi dienas iš eilės! Folkloro dienoje „Didžių žmonių žemė“ ir teatro dienoje „Sau, Tautai, Žmonijai“. Ir pirmą, ir antrą šventės dienomis bandė išdykauti lietutis, bet tai man visai netemdė nuotaikos. Labiausiai bijojau, kad užlipusi ant scenos iš jaudulio neužmirščiau žodžių. Bet man visur, visas dienas sekėsi puikiai. Aš laiminga, kad galiu visur dalyvauti, o dalyvaudama galiu ir daug visko pamatyti. Namu grįžau kad ir truputėlį pavargusi, bet su džiugesiu veide ir širdyje.

Matas Paukštė. Lietuvos šimtmečio Dainų šventė „Vardan tos“ buvo įspūdinga ir labai įdomi. Gal todėl, kad dalyvavau pirmą kartą. Aš dalyvavau liepos 4 dieną. Tai buvo teatro diena „Sau, Tautai, Žmonijai“. Dalyvavo net apie 100 teatrų! Mes vaidinome Bernardinų sode, kuris yra labai gražus, su daug fontanų ir gėlynų. Jame buvo įrengtos mažesnės ir didesnės scenos teatrų pasirodymams. Teatrų kolektyvai buvo suskirstyti į grupes. Kiekviena grupė turėjome mus globojančius filosofus ir skanduotę. Mūsų skanduotė – „Lietuva, Tėvyne mūsų“. Mums pasirodymas pavyko puikiai! Daug kas pasakė gražų žodį ir mus pagyrė. Dienos pabaigoje susirinkome Katedros aikštės didžiojoje scenoje ir visi teatrų kolektyvai skambiai sudainavome:

Lietuva, brangi šalele,
Visados aš tavo,
Vis tik prie tavęs širdelė,
Tu tėvynė mano!

Vaikų ir jaunimo teatro studijos pasirodymas

Valda Žeblienė. Užė praūžė dainų šventė, palikdama gražius prisiminimus. Taip jau sutapo, kad liepos 3-ąją, mano jubiliejinę gimimo dieną, dalyvavau Folkloro dienos pasirodyme Dainų šventėje. Buvo labai malonu matyti šimtus žmonių, apsirėdžiusių tautiniais rūbais. Paliko didžiulį įspūdį šventės atidarymas: aukuro uždegimas, deivės Gabijos garbinimas. Šaunu, kad galėjome nusifotografuoti su Loreta Sungailiene ir Inija Trin-

Lietus geros nuotaikos nesugadino

kūniene. Gaila, kad vakare prasidėjęs lietus neleido pamatyti Folkloro dienos užbaigimo. Pliaupiant lietai, grįžome į Tauragnus. Prisiminėm vaikystę, nes mudvi su Gražina, taškydamos balas, basomis grįžome namo. Liepos 4-ąją vėl važiuovome į Vilnių, į teatro dienos pasirodymą. Kadangi Telšiuose buvo repeticija, tai mes jau žinojome, ką turėsime daryti. Vėl visi dalyviai, skanduodami įvairius Vydūno žodžius (mes skandavome: „Mumyse yra pasaulio galės“), patraukėme į Katedros aikštę, kur vyko užbaigimo repeticija, po kurios netrukus prasidėjo 100 teatrų pasirodymai. Po pietų smulkus lietutis privertė užsivilkti polietileningus lietpalčius, bet vakarop dangus vėl išsigiedrijo ir linksmai užbaigėm šventę. Paskutinė malda nebeadarė tokio įspūdžio kaip Telšiuose. Ten jaučiau didžiulę euforiją, net ašaros riedėjo, o čia... Gal kad jaučiausi pavargusi, antrą dieną dalyvaudama šventėje. Kai grįžome namo, visi tauragniškiai klausinėjo apie maistą, nes per televiziją buvo sukeltas didžiulis ažiotažas dėl maitinimo. Liūdna, kad dvasiniai dalykai lieka paskutinėje vietoje. Visiems labai svarbu tik pilvo reikalai. Atitrūkim

pagaliau nuo žemiškų dalykų. Juk vieną dieną gali pabūti ir nevalgęs. Organizmas išsivalys ir sielai bus lengviau.

Mėgėjų teatro „Mokas“ pasirodymas

Aldona Kirkienė. Džiaugiuosi visa švente, man labai patiko, prisižiūrėjau visokių koncertų. Niekada nemačiau tiek daug tautiškai apsirengusių žmonių vienoje vietoje! Lydėjo pakili šventiška nuotaika, šventės nesugadino net lietus. Mus daug fotografavo, sutikti žmonės prašė papozuoti. Aišku, man labai gaila valstybės pinigų, švaistomų dėl maisto, sako, labai daug kainavo, o maistas buvo prastas. Galėjo duoti sausą davinį ar visai nieko neduoti, būtumėm savo atsivežę ir *nesinervavę* dėl beskoninių agurkų ir ryžių be padažo. Gal organizatoriai iš klaidų pasimokys? Kadangi buvo neskanu, daug nesuvalgyta, tai žmonės metė plastikinius indus su maistu į vieną krūvą. *Griekas* taip daryti! Mane tai erzina, nes kaime mes pripratę rūšiuoti. O dabar tiek maisto sumesta į atliekas, nes neskanu. Tokius pinigus sumetė į šiukšlių maišus...

Grażina Kunickienė. Labai geros emocijos: ta daugybė žmonių, ir tu esi tarp jų... Jaudinausi prieš vaidinimą, nes mane visada jaudulys apima. Labiausiai įstrigo Teatro dienos eisena – skanduotė, laimingi dalyviai ir žiūrovai. Ypač įspūdinga ir jaudinanti buvo pabaiga – po visų dalyvių atliktos maldos žmonės sveikino vieni kitus, akyse matyti ašaros... Apėmė toks vienybės jausmas... Kaip norėtusi tokios vienybės ir šventei pasibaigus...

Rita Pundzienė. Dainų šventėje dalyvavau pirmą kartą. Įdomu. Labai geras įspūdis, labai daug dalyvių, visi su tautiniais drabužiais. Spalvų gama... Labai gražu. Kur tik pasisuksi – visur judėjimas, visi laimingi. Žiūrėjau, dairiausi į visas puses. Į kostiumus žiūrėjau, vienoki žemaičių, kitokie aukštaičių... Visa diena prabėgo labai greitai, nors ir buvo nuovargio.

Aldona Tartilienė. Smagu buvo dalyvauti Jubiliejinėje šimtmečio Dainų šventėje. Dažniausiai tą šurmulį ir užburiančią vienybę stebėdavau namuose žiūrėdama televizorių. Būti viso pasaulio lietuvių sujungiančios galios dalimi, įsilieti į kone kiekvienoje Vilniaus centro gatvėje, parkuose dainuojančių žmonių

būrį yra neįtikėtinai stipru. Sunku nupasakoti, kokios emocijos užplūsta. Atrodo, širdis greičiau plakti pradeda. Todėl ir reikia mums tokios šventės – jungiančios, keliančios, įkvepiančios, primenančios savo šaknis, vienijančios. Tegu gyvuoja ilgai. Ir viliuosi, kad dar sudalyvausim.

Lina Umarienė. Nuostabus jausmas, puikios emocijos! Kiek daug žmonių, visi laimingi – ir aš esu to dalis! Gera dalyvauti būtent Šimtmečio dainų šventėje, išgyventi vienybės su visa Lietuva jausmą.

Inga Šinkūnienė. Dainų šventėje dalyvavau antrą kartą, jausmai ir mintys tada ir dabar labai skiriasi. Prieš daug metų buvo taip – *atšokom* savo ir išvažiuom, va ir visos emocijos. Dalyvaudama Šimtmečio dainų šventėje puikiai supratau, kad esu savo valstybės pilietė, patriotė, jaučiau pilnatvę, vienybę su visais. Kai dalyvavom pirmą kartą, niekas mūsų nemaitino, o dabar ir pietūs, ir vakarienė. Tikrai ne maistas svarbiausia. Man galėjo būti ir paprastas sumuštinis, nors galėjo ir nieko nebūti. Man užteko to, kad turėjau nuostabią galimybę būti kartu su visa Lietuva šventėje, kokios daugiau nebus.

Edmundas Žebelys. Dainų šventė man nepaliko jokio įspūdžio. Atrodė, kad apsilankiau didžiuliame turguje. Pasirodėm ir turėjom daug laisvo laiko. Labai norėjau nueiti į Lukiškių aikštę, norėjau pamatyti technikumą, kurį prieš 42 metus baigiau. Deja, mano svajonei nebuvo lemta išsipildyti. Susidariau savo nuomonę dėl maitinimo. Pikčiausia, kad kai kurie patys nebuvo, nedalyvavo, nieko nematę, skleidžia negatyvias mintis. Ne toks velnias baisus, kokį jį piešia...

Vidas Juknevičius. Daug žmonių, visi linksmi, dainuoja, šoka, daug jaunimo. Geras oras, nors šiek tiek lijo, bet nebuvo taip blogai. Labai daug vaikščiojom, žiūrėjom kitų pasirodymus. Pabendravom su tautodailininkais, man ypač patiko jų darbai iš medžio. Nesuprantu dėl maitinimo sukulto triukšmo – viskas

didmiesčių, prasidėjo tikrasis vairavimo malonumas – istorinis 66 kelias, jaukios pakelių degalinės, itin aiškūs kelio ženklai ir vis besikeičiantys vaizdai. Vairuodami labai džiaugiamės tuo, kad kas kelis kilometrus buvo matyti leistiną greitį nurodantys ženklai ir nesvarbu, kur važiuoji, gyvenvietėje, magistralėje ar šiaip eiliniame kelyje. Kitas itin dažnas ženklas – „bauda už šiukšlinimą nuo 1 000 dolerių“. Nežinome, kada tokia bauda Amerikoje įvesta, bet rezultatas aiškus – mūsų lankytose vietose šiukšlių nė kvapo!

Amerikos turistai „papirko“ malonių bendravimu

Vienas labiausiai nustebinusių dalykų kelionėje buvo patys amerikiečiai. Daug laiko praleidome tiesiog kalbėdami su įvairiais amerikiečiais turistais, su kai kuriais net po valandą! Manėme, kad niekas nežinos, kur toji Lietuva, tačiau klydome, jie ne tik žinojo, kur yra Lietuva, bet netgi daug klausinėjo apie mūsų santykius su Rusija. Plaukdami Kolorado upe sutikome garbaus amžiaus porą, kuri prieš keturis metus buvo Lietuvoje! Kai tai išgirdome, buvo labai smalsu sužinoti, ką jie galvoja apie mūsų tėvynę. Nustebome, kadangi jie buvo sužavėti Lietuvos žaliųjų miškų galybe ir išskirtine Vilniaus architektūra. Grožėdamiesi skirtingais Amerikos gamtos peizažais, supratome, kad mes taip pat turime kuo didžiulis!

Kalbant apie amerikiečius, aišku, yra ir kita medalio pusė – tai paprasti degalinės ar parduotuvių darbuotojai. Jie tikrai nežinojo, nei kur ta Lietuva, nei kur Europa, kai kurie jų net nebuvo didžiajame kanjone, nors nuo jo gyvena 200 km. atstumu. Opi Amerikoje ir rasizmo problema. Nepaisant to, kad patys esame tolerantiški, visgi, buvome atsidūrę ne itin malonioje situacijoje. Las Vegase valgant kavinėje prie mūsų nei iš šio, nei iš to prikibo juodaodis kalbėdamas įvairius necenzūrinius žodžius. Mes visiškai į jį nereagavome ir jis tiesiog nuėjo. Po 5 minučių su juo jau kalbėjosi policija.

Policininkai taip pat paliko teigiamą įspūdį. Panašu, kad čia tėvai tikrai negąsdina vaikų sakydami, jei kažką prisidirbsi, tave sugaus policija. Čia policija atlieka saugumo, o ne bauginimo funkciją. Kalbėjome su keliais policininkais, jie taip pat domėjosi iš kur mes esame, kaip mums sekasi ir pan. Jie šypsosi, sveikinasi ir kuria saugią Amerikos atmosferą. Galbūt mes neužklydome į nesaugius rajonus, bet ten, kur lankėmės, jautėmės saugiai.

Sužavėti gamtos įvairove

Didysis kanjonas

Nuostabiausia buvo tai, kad vienos kelionės metu matėme beribes dykumas, nuostabius krioklius, gigantiškus medžius, įspūdingus kanjonus, žydrąjį vandenyną ir t.t. Kiekviena diena buvo tarytum vizitas naujoje šalyje su skirtingais įspūdziais. Patyrėme ir ką dykumoje reiškia 44 laipsnių karštis, ir ką reiškia 6 laipsnių vėsoma kalnuose.

Didysis kanjonas buvo tai, ką žodžiais sunku nupasakoti. Šis stačių šlaitų tarpekliis garsėja visame pasaulyje ne veltui, nes stovėdami ir žiūrėdami į kanjono platybes pradėjome abejoti, ar čia tikras vaizdas, ar visgi paveikslas. Įdomu stebėti, kaip kanjono vaizdas keičiasi leidžiantis saulei, šešėlių žaismas sukuria neįtikėtinus gamtos stebuklus.

Kita neišdildomą įspūdį padariusi vieta buvo Sekvojų nacionalinis parkas, kuriame lankėme vienus didžiausių medžių pasaulyje. Stovėdami šalia jų mąstėme apie gamtos didybę ir tai, kad šie medžiai stūkso čia jau kelis šimtmečius, o didžiausias pasaulio medis, Didysis mamutmedis pavadintas „Šermano“ medžiu, jau čia auga per 2000 metų.

Ziono nacionaliniame parke turėdami vos vieną dieną suspėjome padaryti tai, ką rekomendavo ir draugai iš Lietuvos, ir vietiniai amerikiečiai. Aukščiau užsimovę kojines ir susiveržę batus, bridome kalnų upe tekančia Ziono kanjone. Tai buvo įdomiausias, kada nors gyvenime eitas pažintinis takas! Kita dar ekstremalesnė patirtis buvo kopti į aukščiausią Ziono parko viršukalnę, pavadintą „Angelų nusileidimo vieta“. Ten teko stovėti ant bedugnės krašto, kuomet turėjome praleisti iš priekio einančius žmones, reikėjo kabintis už grandinių, kad nenukristume žemyn. Pripažinsime, keletą kartų pagalvojome, o kas bus, jei iš viršaus einantis žmogus pastums mus? Bet tai tik dar labiau sustiprino įspūdžius.

Žvelgiame į didįjį ir mažąjį Josemičio krioklius

Galiausiai aplankėme Josemičio nacionalinį parką, kuris pramintas krioklių parku. Jis mums buvo tikrasis kelionės „perliukas“. Apsilankę šio parko slėnyje matėme ir aukštus, ir žemus, ir siaurus, ir plačius krioklius. Romantiškiausia kelionės akimirka buvo, kai atėjome prie vieno krioklio ir šalia jo buvo „įsitaisiusi“ vaivorykštė. Pakilę į vieną aukščiausių parko vietų, galėjome grožėtis viso slėnio panorama. Nepaisant to, kad lankytojų buvo nemažai, visada galėjome rasti nuošalią vietelę ir pasimėgauti gamtos didybe.

Amerikietiški miestai

Kadangi kelionių metu visada labiau mėgstame lankyti gamtą, miestams ir šį kartą neskyrėme daug dėmesio. Visgi, pajusti Las Vegas'o dvasią buvo itin smalsu. Šis dykumoje esantis miestas garsėja itin išvystyta vakarėlių ir lošimų kultūra. Didžiausią įspūdį paliko centrinė viešbučių gatvė, kur kiekvienas viešbutis yra tam tikros šalies atspindys. Stovėjome šalia Eifelio bokšto, Niujorko dangoraižių, Egipto „Sfinkso“ ir kitų kopijų. Keletas žingsnių ir tu tarytum naujoje šalyje!

Aukso vartų tiltas, kalvotos gatvės, Tvain Pykso kalnas, jūrų liūtai, Alkatrazo kalėjimas – visa tai, kuo mėgavomes būdami

Vieta, kur atsiveria vaizdas į Josemičio parko slėnį (2,2 km virš jūros lygio)

Lipimas „Angelių nusileidimo vieta“ Ziono parke

San Franciske. Los Andželas garsėja jau aprašytu Holivudu, taip pat pabuvojome ir prabangiajame Beverly Hillse.

Niujorko viešbučiai Las Vegase

„Streso kainavusios“ kelionės detalės

Kad ir kaip bebūtų, ilgiausiai iš kelionės atsimename neplanuotus ir ne visai vykusius dalykus. Tokių mūsų kelionėje buvo du. Visų pirma, tai painingai sukėlęs laiko

juostų skirtumas. Vieną dieną buvome suplanavę plaukimą upe, kuomet vietoje turėjome būti ne vėliau nei 13 val., paskaičiavome atstumą ir ramiai išriedėjome link tikslo. Viduryje kelio pasikeitė laiko juosta, o tai reiškė, kad vietoje būtume tik 13:20 val. ir nebespėtume į plaukimą upe. Pradėjome važiuoti vis greičiau, baigėsi šnekos, nes baiminomės prarasti sumokėtus pinigus ir įdomią patirtį plaukiant Kolorado upe. Tačiau likus vos kelioms mylioms iki tikslo, kai jau galvojome, kad vėluosime 10 minučių, laiko juosta atsisuko atgal ir galiausiai vietoje buvome 11:50 val., tad turėjome dar gerą valandą palaukti plaukimo! Kita, dar įsimintinesnė patirtis, kai Mirties slėnio dykumose patekome į smėlio audrą, kurios pasirodo būna kas mėnesį, tačiau tokios stiprios vietiniai buvo nematę jau metus. Pradžioje nesupratome, kas vyksta ir kodėl vaizdas tolumose atrodo kaip rūke. Vėjui pradėjus stiprėti, o smėliui pradėjus kilti, supratome, kad patekome į audrą. Iš pradžių buvo netgi smagu, tačiau vėliau audra įsismarkavo taip, kad nebegalėjome važiuoti, ir teko stoti. Audrai šiek tiek aprimus bandėme važiuoti įjungę avarinį signalą. Kai vakare pasiekėme nakvynės vietą (tada miegojome indėnų palapinėje – „Tipyje“), pamatę mašiną išsigandome, nes ji visa buvo paskendusį dulkėse. Kitą dieną ją nuplovėme ir nesupratome, kodėl viena pusė liko purvina. Priėję ir pabandę valyti ją rankomis pamatėme, kad audra „nusmėliavo“ automobilį – keleivio pusės kėbulas tapo matinis, o langai nebeskaidrūs. Laimei, turėjome

Tešiamė rubriką „Iš pageltusių spaudos puslapių“

„Lenino keliu“, 1988 m. birželio 7 d.

Su saule kėlęs – nesigailėsi

Šią liaudies išmintį puikiai žino Tauragnų kolūkio augalų apsaugos agronomas Rimantas Čečergis. Ilgametė darbo patirtis parodė, kad pasėlių priežiūra didelė dalimi nulemia derlių. Nebuvo gerų rezultatų, kol pasėlius prižiūrėdavo atsitiktiniai žmonės. Ypač dažnai keitėsi tie, kuriems tekdavo dirbti su chemikalais. Šiomet šis baras patikėtas jauniems mechanizatoriams broliams Alvydui ir Vytautui Lazauskams.

– Kodėl būtent jiems? – paklausiau agronomą Rimantą Čečergį.

– Darbas su herbicidais atsakingas.

visus įmanomus draudimus ir ši „avarija“ mums nieko papildomai nekainavo.

Mitai ir tiesos apie Ameriką

Atvažiavome čia susikūrę savitą vaizdą, kaip turi atrodyti Amerika. Kaip ir tikėjomės, parduotuvėse itin skatinamas vartotojiškumas. Prekybos centre netgi neradome mažo buteliuko vandens, o mažiausias kiekis, kurį buvo galima pirkti – 12 buteliukų. Šaltos arbatos gėrimas parduodamas 5 litrų pakuotėse, primenančiose automobilių langų skysčio pakuotes Europoje. Mūsų lankytuose prekybos centruose buvo galima įsigyti ne stipresnių nei 3,5 laipsnių alkoholinių gėrimų, o įdomiausia buvo tai, jog perkant alkoholį reikėjo pateikti abiejų mūsų asmens tapatybės dokumentus, kitaip alkoholis nebus parduodamas. Įsitikinome, kad amerikiečiai iš tiesų negali be greito maisto ir nesvarbu, ar tai rytas, ar naktis, eilės šiose maitinimo vietose visada didelės. Visgi, toje Amerikos dalyje, kur buvome mes, nematėme itin daug stambių žmonių. Supratome, ko iš amerikiečių galime pasimokyti, tai vystyti paslaugų sferą. Dėl jų įdėto darbo šioje srityje, turistui atvykusiam iš bet kokio pasaulio kampelio yra aišku, kaip važiuoti, kiek mokėti, ką pamatyti ir t.t.

Dažnai mūsų paklausia, tai ar patiko kelionė? Be abejonės sakome TAIP. Visgi, pats sunkiausias klausimas, kuomet teiraujamosi, kas patiko labiausiai, nes pamačius tiek daug skirtingų vietų, patyrus tiek daug skirtingų potyrių, sunku išskirti vieną vietą ar įvykį. Nepaisant šios nuostabios kelionės patirties, supratome, kad keliauti norime visur, tačiau esame savo šalies patriotai ir gyventi norime tik čia. Visgi, su kiekviena kelione prasiplečia mūsų akiratis, požiūris, didėja tolerancija kitokiems žmonėms, o tai daro gyvenimą vis gražesni!

Dėkojame straipsnio autoriams už puikų pasakojimą. Paskaičius atrodo, kad jau ir pabuvojai aprašytose vietose – taip vaizdingai perteikta! Laukiame naujų kelionių išpūdžių. Rašykite.

Laukuose kiekviename žingsnyje prie mechanizatorių nepristovėsi. Čia reikalingas labai sąžiningas ir kvalifikuotas pačių traktorininkų darbas. Išleidęs Lazauskus purkšti herbicidais pasėlių visuomet esu ramus. Žinau, kad darbą atliks kruopščiai. O tai ir yra svarbiausia.

Vytautas Lazauskas pasėlių priežiūroje jau turi trejų metų patirtį. Kiek sunkiau pirmosiomis dienomis sekėsi Alvydui. Jei technika sugesdavo ar šiaip kas neaišku būdavo, visuomet atėidavo vyresnysis brolis į pagalbą. Greit ir Alvydas ėmė darbe nebenusileisti. Abu per dieną su plačiabariais agregatais šešiasdešimt hektarų nupurkšdavo nesunkiai. Vaikiniai patys ir vandenį atsiveždavo, ne blogiau už agronomą žinojo chemikalų atskiedimo ir panaudojimo technologiją.

Gražiai šiandien atrodo švarūs Tauragnų kolūkio laukai. Beveik pusšesto šimto hektarų pasėlių pačiais geriausiai terminais apdorojo broliai Lazauskai. Tekdavo

keltis su saule. Vėlai grįždavo į nuošalų Daunorių kaimą dulkinį ir pavargę. Bet šiandien juodu turi kuo pasidžiaugti.

Ūkyje pradėti kiti svarbūs darbai. Pastatęs purkštuvus, Vytautas paėmė šienavimo techniką. Alvydui dar teks padirbėti kaupiamųjų laukuose. Vidurvasarį broliai vėl susitiks tuose pačiuose jau pribrendusių javų laukuose. Vytautas ir Alvydas Lazauskai yra vieni iš geriausių jaunųjų kombainininkų Tauragnų kolūkyje.

J. Kalninis

V. Vijeikio nuotr..

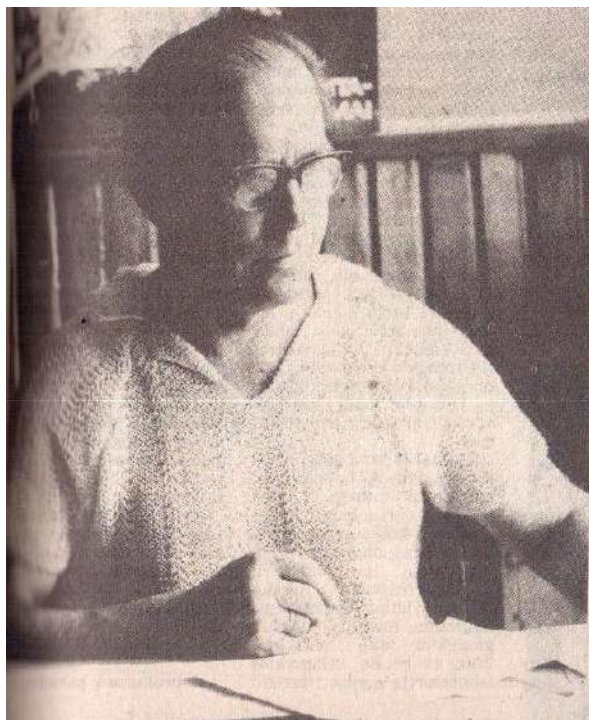

Liepos 19 d.

Adolfas Žvirblis Tauragnų kolūkyje dispečeriu dirba pirmi metai, tačiau niekas nepasakys, kad jis šiose pareigose naujokas, nesiorientuoja. Padeda gamyboje įgyta patirtis, visų ūkio reikalų žinojimas ir pastangos būti operatyviam, nieko nevilkinti.

Vasaros darbymečio diena ilgesnė kaip įprasta, todėl ir dispečeriui daug rūpesčių. Adolfas Žvirblis stengiasi, kad dispečerinė kuo geriau padėtų spręsti visus gamybos valdymo, darbų organizavimo reikalus.

D. Aukštaitis

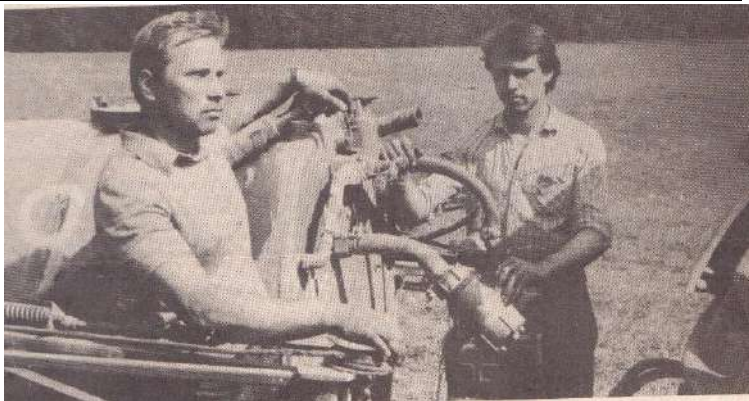

V. Vijeikio nuotr.

Liepos 30 d.

T. Tilvyčio kolūkyje šiais metais prie kombainų vairo sėdo jaunimas. Darbų frontas platus – ir žiemkenčiai, ir vasarojus – pribrendę. Kombainininkai, kai tik rytais leidžia sąlygos, važiuoja į laukus. Darbuojasi su visais septyniais kombainais ir jau kertamas antras šimtas hektarų javų. Kartu su kitais triū-

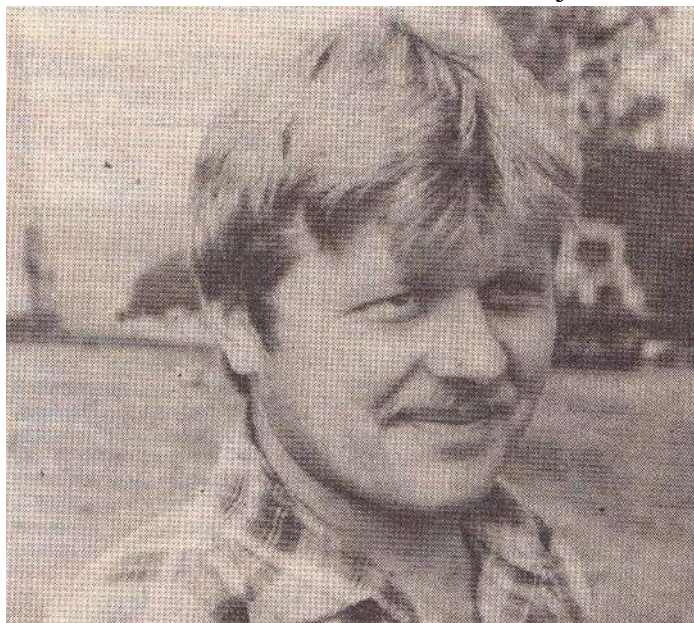

-----

sia ir nebe pirmą vasarą vairuojantis kombainą Rimantas Šyvis. Nors pirmosiomis dienomis gedo jo kombainas, tačiau vėliau kombainininkas neprarado laiko ir prikultų grūdų tonų padaugėjo. Ši savaitė buvo pirmoji javapjūtėje. Rimantas Šyvis galvoja apie prizinę vietą pjovėjų darbo varžybose.

D. Danielis

V. Vijeikio nuotr.

KVIEČIAME

Rugpjūčio 3 d. 20 val. UKC dainavimo studijos DECIMA koncertas „Vasaros puokštė“, skirtas vaikų ir jaunimo kūrybinės stovyklos „Vasara su DECIMA“ uždarymui.

Rugpjūčio 15 d. 14 val. Žolinė. Edukacija „Eksterjerinė floristika – Lietuvai 100“. Edukaciją veda floristė Monika Skliaustytė.

Rugpjūčio 1–31 d. Vilmanto Ladygos tapybos darbų paroda „Gamtos paslaptys“ (kultūros namuose).

Nuotraukos Dainiaus Atkočiūno, Bronės Juknevičienės, Linos Paukštienės, Danguolės Trimonienės, taip pat iš asmeninių archyvų;

Redagavo ir maketavo Danguolė Trimonienė
Spausdino Utenos spaustuvė